

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **R. M.**, zastoupeného Mgr. Jiřím Kaniou, advokátem se sídlem Opava, Sadová 171/40, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem Zlín, tř. Tomáše Bati 21, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupcích ze dne 30.3.2015, č. j. KUZL-15516/2015,

t a k t o :

I. Žaloba **se z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 29.4.2015 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30.3.2015, č. j. KUZL-15516/2015, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Rožnov p. Radhoštěm o přestupcích podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů a rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 21.1.2015, č. j. MěÚ-Rp-R/OD/03243/236/2015/28/LL bylo potvrzeno. Žalobce namítal, že došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem II. stupně, které mohlo mít a mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, konkrétně: žalobce nebyl vůbec poučen ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu a nebyla

mu dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, žalobce tak ani nevěděl, že žalovaný shromáždil všechny důkazy pro rozhodnutí ve věci a že nebude provádět žalobcem navržené důkazy a žalobce nemohl tudíž ani navrhnout další důkazy k doplnění dokazování. Žalobce rovněž namítal, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť: odůvodnění nesplňuje nároky vyplývající z § 68 odst. 3 správního řádu, když postrádá: hodnotící závěry správního orgánu ohledně viny, konkrétně specifikaci toho, z jakých důkazů správní orgán vycházel, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil a jaká zjištění z nich vyvodil, není tak zřejmý vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, dále postrádá vypořádání (racionálně logickým způsobem) se vším, co v průběhu řízení vyšlo najevo, mimo jiné s argumentačními tvrzeními a námitkami žalobce a informací o tom, jak se správní orgán vypořádal s vyjádřením žalobce k podkladům rozhodnutí. Rozhodnutí je dle žalobce nepřezkoumatelné i z toho důvodu, že žalovaný se v odůvodnění nevypořádal se zásadní námitkou žalobce ohledně absence jeho pasivní legitimace, kterou žalobce tvrdil od počátku a kterou během řízení konkretizoval s tím, že určil osobu, která měla vozidlo k dispozici, tj. pana M. Č., který následně dokonce správnímu orgánu zaslal písemné doznání a žádost o účastenství v přestupkovém řízení. Žalovaný doznání ignoroval, stejně jako účastenství. Žalovaný odmítl provést mimo jiné výslech pana M. Č. a ani neuvedl, proč návrhu žalobce na provedení důkazu výslechem pana M. Č. vyhověno nebylo. Dále z odůvodnění rozhodnutí není zřejmé, proč jsou dostatečné výslechy zasahujících policistů, kteří byli (v nepřítomnosti žalobce) vyslechnuti již v prvním stupni, proč jsou jejich výpovědi pravdivé, věrohodné a neúčelové, na rozdíl od tvrzení žalobce a proč není třeba, aby se vyjádřili k doznání M. Č. Dle žalobce v odůvodnění lze jen těžko nalézt to podstatné, a sice hodnotící závěry správního orgánu ve vztahu k závěru o vině žalobce, z odůvodnění rozhodnutí žalovaného nevyplývá, že by žalovaný sám provedl nějaké důkazy, pouze rekapituluje obsah spisu, rovněž se z odůvodnění rozhodnutí nelze dozvědět, že by žalovaný převzal skutková zjištění prvoinstančního správního orgánu, natož aby odůvodnil jejich správnost, nebo že by učinil vlastní skutková zjištění na základě opětovného či nového provedení důkazů a postup správního orgánu v řízení ve spojení s odůvodněním rozhodnutí budí dojem, že rozhodnutí o vině bylo spíše založeno na správním uvážení, než na základě provedených důkazů. Namítal, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného vykazuje znaky libovůle, která je v právním státě nepřípustná. Poukázal na to, že žalovanému podal dne 16.3.2015 žádost o sdělení spisové značky a oprávněné úřední osoby, nicméně žalovaný tyto informace žalobci sdělil až zároveň s rozhodnutím odpovědí datovanou 30.3.2015. Žalobce nemohl mimo jiné posoudit okolnosti rozhodné pro případnou podjatost úřední osoby a nemohl vznést námitky podjatosti, respektive nahlédnout do spisu. Dle jeho názoru skutkový stav, který vzal správní orgán – žalovaný – za základ napadeného rozhodnutí vyžaduje zásadní doplnění, a sice především o svědeckou výpověď pana M. Č., který se písemně doznal ke spáchání přestupků. Žalobce neměl možnost se účastnit ústního projednání věci před správním orgánem I. stupně a klást svědkům otázky, jakož i vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí a také v prvoinstančním řízení došlo k vadnému poučení žalobce dle § 36 odst. 3 správního řádu. Opačné závěry žalovaného o řádnosti postupu správního orgánu I. stupně jsou proto nesprávné a byl dán důvod podjatosti úřední osoby správního orgánu I. stupně.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Nepravdivé je tvrzení žalobce, že před správním orgánem nebyl vůbec poučen ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu a že mu nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Již v napadeném rozhodnutí uvedl, že z obsahu spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že správní orgán poučil zástupce žalobce v písemnosti „oznámení o pokračování řízení o přestupku a předvolání obviněného k ústnímu jednání za účelem provedení výslechů svědků“ ze dne 31.10.2014, které mu bylo doručeno do datové schránky dne 1.11.2014, že mu správní orgán v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu dává možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit ke všem podkladům, a to až do dne 21.11.2014. Žalobce tak mohl již ode dne 1.11.2014 seznat, že správní orgán má za to, že po provedeném ústním jednání bude moci vydat rozhodnutí ve věci, tedy že je přesvědčen, že po provedeném dokazování na ústním jednání bude mít shromážděno dostatek důkazních prostředků, nezbytných pro vydání rozhodnutí. Tvrzení žalobce, že nebyl poučen dle § 36 odst. 3 správního řádu, a že nevěděl, že správní orgán nashromáždil potřebné důkazy, je tak spolehlivě vyvráceno. Z obsahu spisového materiálu pak dále vyplývá, že žalobce měl dostatečný prostor na to, aby se ve věci vyjádřil, aby případně navrhl provedení dalších důkazních prostředků, ať už osobně či prostřednictvím svého právního zástupce, a to buď při ústním jednání, nebo písemně, nebo se správním orgánem jak žalobce, tak také jeho právního zástupce pravidelně komunikovali. Nelze opomenout ani fakt, že žalobce měl možnost navrhnout doplnění dokazování i po provedeném ústním jednání konaném v jeho nepřítomnosti. To, že tohoto práva v průběhu řízení před správním orgánem nevyužil, je důsledkem jeho svobodného rozhodnutí, které správní orgán i žalovaný akceptovali. Tento jeho „pasivní přístup“ však nelze přičítat k tíži správnímu orgánu ani žalovanému.

Žalovaný dále vyslovil přesvědčení o tom, že byly splněny všechny podmínky dle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích nezbytné pro to, aby se ústní jednání konalo v nepřítomnosti žalobce. Žalovaný připomenul, že správní orgán postupoval při akceptování omluv žalobce velmi benevolentně a vstřícně, v tomto ohledu mu skutečně nelze vyčítat přísnost. Z důvodů na straně žalobce nebo jeho právního zástupce jej správní orgán předvolával již na šestý termín ústního jednání. Poprvé se ústní jednání mělo konat 19.6.2014, kdy z tohoto jednání se žalobce omluvil prostřednictvím e-mailu, který odeslal dne 18.6.2014 ve 22:32 hodin. V tomto e-mailu žalobce uvedl, že mu jeho zdravotní stav neumožní se ústního jednání zúčastnit. I přesto, že žalobce svoji omluvu nijak nedoložil, správní orgán ji akceptoval. Správní orgán tedy obviněného předvolal na nový termín ústního jednání, konkrétně na den 29.7.2014. Dne 29.7.2014 obdržel správní orgán prostřednictvím e-mailu od žalobce omluvu, kterou odeslal dne 28.7.2014 ve 22:11 hodin, ve které uvedl, že se omlouvá z nařízeného ústního jednání ze zdravotních důvodů, jelikož trpí střevními potížemi, které si vyžádaly návštěvu lékaře, kterou doložil lékařskou zprávou MUDr. K. J. I tato omluva byla akceptována a správní orgán I. stupně předvolal žalobce k ústnímu jednání na 25.8.2014. Dne 22.8.2014 obdržel správní orgán e-mailovou zprávu od právního zástupce, kterého si žalobce zvolil (plná moc ze dne 20.8.2014), ve které správní orgán informuje o převzetí zastoupení a žádá jej o odročení jednání, aby měl čas se s případem seznámit. Správní orgán i tuto omluvu akceptoval a předvolal žalobce ke čtvrtému termínu k ústnímu jednání na 24.9.2014. Předvolání bylo právnímu zástupci žalobce doručeno do datové schránky dne 1.9.2014. Zástupce žalobce v reakci na předvolání k ústnímu jednání správnímu orgánu dne 18.9.2014 sdělil, že v tento den má již nařízeno jiné, kolidující jednání. Bez

zajímavosti pak není ta skutečnost, že u kolidujícího jednání dne 24.9.2014, konaného u Okresního soudu v Karlových Varech vystupoval zástupce žalobce jako substitut Mgr. Jiřího Kanii, když tuto substituční plnou moc přijal dne 17.9.2014, tedy poté, co mu bylo doručeno předvolání na ústní jednání. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že zástupce žalobce v situaci, kdy byl předvolán již na čtvrtý termín ústního jednání, neměl přijímat substituci od Mgr. Jiřího Kanii, a pokud tak učinil, měl si sám zajistit substitučního zástupce, který by jej zastupoval v řízení před správním orgánem a má za to, že ani tato omluva z nařízeného ústního jednání neměla být správním orgánem uznána. Pátý termín ústního jednání správní orgán stanovil na 14.10.2014, kdy se zástupce žalobce již konkrétně dostavil s tím, že k věci se vyjádří do 29.10.2014.

Šestý termín ústního jednání byl nařízen na 20.11.2014, ze kterého se zástupce žalobce omlouval s vágním odkazem na zdravotní problémy, které správnímu orgánu, a to ani dodatečně, ačkoliv byl k tomu vyzván, nedoložil. S ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek č. j. 6 As 25/2013-23 je pak zřejmé, že takovou omluvu nemohl správní orgán akceptovat. O neakceptaci omluvy byl zástupce žalobce vyrozuměn. Poté, co byl zástupce žalobce informován o tom, že jeho omluva nebyla akceptována, správní orgán vyčkával po dostatečně dlouhou dobu na to, zda mu zástupce žalobce upřesní důvody omluvy a tyto také dodatečně doloží, což se ovšem nestalo. Dle žalovaného zástupce žalobce měl ihned, jakmile mu to umožnily okolnosti, reagovat na vyrozumění správního orgánu o tom, že neakceptuje jeho omluvu, protože není doložen důležitý důvod jeho neúčasti na jednání tak, že by tento důležitý důvod dodatečně náležitě doložil. Na místo toho však zástupce žalobce zaslal správnímu orgánu sdělení, ve kterém uvedl, že pokud jej o to správní orgán požádá, je připraven důležitý důvod doložit. Z judikatury Nejvyššího správního soudu však zcela jednoznačně vyplývá, že správní orgán není povinen vyzývat obviněného či jeho právního zástupce k tomu, aby doložil důležitý důvod omluvy a už vůbec ne, aby tak činil opakovaně. Lze tak konstatovat, že vzhledem k tomu, že omluva zástupce nebyla důvodná (vágní odkaz na zdravotní problémy neobstojí) a nebyla i přes výzvu doložena, nemohl ji správní orgán akceptovat, a mohl tak provést nařízené ústní jednání i v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce.

V napadeném rozhodnutí byla dostatečně řešena i námitka žalobce ohledně podjatosti oprávněné úřední osoby u správního orgánu. Touto odvolací námitkou se žalovaný zabýval na straně 7 až 8 napadeného rozhodnutí a konstatoval, že tato námitka nebyla včasná a nebyla vnesena bez zbytečného odkladu poté, co se o ní žalobce dozvěděl. Žalovaný se touto námitkou proto zabýval přímo v napadeném rozhodnutí a nevydával zvláštní usnesení. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak dále vyplývá, že tato námitka žalobce byla vyhodnocena jako nedůvodná, neboť u oprávněné úřední osoby nebyl dán důvod podjatosti, když tento závěr žalovaný dostatečně odůvodnil. Žalovaný uvedl, že oprávněná úřední osoby Ing. L. L. nebyla podjatá (neakceptování omluvy zástupce obviněného skutečně nelze vykládat jako podjatost) a nebyl tak dán žádný důvod pro její vyloučení v řízení, které navíc již v tuto dobu nevedla.

Nedůvodnou shledává žalovaný i námitku žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Ads 58/2003-75 a uvedl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou pečlivě a detailně rozebrány všechny odvolací námitky žalobce, a to včetně s vypořádáním se s jeho námitkou, týkající se podkladů pro rozhodnutí (strana 8-9 napadeného rozhodnutí). Je z něj zřejmé, jakými úvahami se žalovaný řídil.

Dle žalovaného se nezakládá na pravdě ani žalobní námitka, v níž žalobce uvádí, že se žalovaný nevypořádal s tím, že od počátku tvrdil, že vozidlo neřídil. S touto námitkou se žalovaný podrobně zabýval, a to konkrétně na straně 9-10 napadeného rozhodnutí. V první řadě není pravdou, že by žalobce již od počátku řízení před správním orgánem tvrdil, že vozidlo neřídil. Poprvé žalobce bez jakékoliv konkretizace uvedl, že vozidlo neřídil a řídila jej jiná osoba, až v písemnosti vyrozumění, která byla správnímu orgánu doručena dne 30.10.2014, tedy téměř po 5 měsících od zahájení řízení. Žalovaný poznamenal, že se ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu, že přirozenou reakcí každého člověka, který bezpečně ví, že se přestupku nedopustil, je ihned na místě kontroly policistům uvést všechny podstatné okolnosti, které by jej podezření z přestupku zbavily. Analogicky, pokud žalobce věděl, že vozidlo neřídil a přestupku se tak nemohl dopustit, pak by jako každý rozumně uvažující průměrný člověk, nacházející se v jeho situaci tuto skutečnost správnímu orgánu sdělil při první možné příležitosti a rozhodně by si takovou informaci nenechával pět měsíců pro sebe. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že tvrzení žalobce je s ohledem na okolnosti případu ryze účelové. Žalovaný též zdůraznil, že jméno údajného řidiče sdělil žalobce až v řízení před žalovaným (nikoli tedy před správním orgánem I. stupně), kdy tak neučinil v podaném odvolání, ani v jeho následném doplnění. Žalobce jméno údajného řidiče sdělil až v druhém doplnění odvolání, které bylo žalovanému doručeno dne 23.3.2015 (tedy necelý měsíc před uplynutím prekluzivní lhůty). I toto „postupné dávkování“ informací potvrzuje důvodné závěry žalovaného o obstrukčním a účelovém jednání žalobce.

Na pravdě se nezakládá ani námitka žalobce o tom, že nebylo vysvětleno, proč nebyl proveden důkaz výsledkem údajného řidiče vozidla. Toto žalovaný vysvětlil velmi podrobně na straně 9-10 napadeného rozhodnutí. Žalovaný má za to, že z jeho rozhodnutí, jakož i z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, proč jsou výpovědi zasahujících policistů dostačující a proč byla jejich svědecká výpověď zhodnocena jako věrohodná. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí hodnocením jejich výpovědi nijak podrobně nezabýval, neboť k tomu nebyl důvod, protože tak učinil správní orgán I. stupně, jemuž v tomto směru nebylo potřeba nic vytýkat, neboť hodnocení těchto důkazních prostředků dostatečně odůvodnil. Žalovaný připomenul, že smyslem odvolacího řízení není znovu provádět a hodnotit důkazy, které již byly provedeny a hodnoceny správním orgánem I. stupně, respektive převyprávět originální formou již jednou sdělené úvahy správním orgánem I. stupně, pokud se s nimi druhostupňový orgán (žalovaný) ztotožňuje. Z obsahu rozhodnutí žalovaného je zcela zřejmé, že i on sám výpovědi policistů hodnotil, a že těmto uvěřil nikoliv proto, že se jedná o výpovědi policistů, ale také např. proto, že jeden z policistů v řidiči poznal žalobce i proto, že jej kontroloval opakovaně během jednoho týdne.

Žalovaný dále uvedl, že žalobce v žalobě poněkud nelogicky namítá, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda odvolací orgán sám provedl nějaké důkazy, když pouze rekapituluje obsah spisu, a že z rozhodnutí nelze poznat, zda žalovaný převzal skutková zjištění správního orgánu, či zda učinil skutková zjištění vlastní na základě provedených důkazů. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaným žádné důkazy nebyly prováděny, neboť má za to, že správní orgán zjistil skutkový stav věci tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti a že si za tím účelem opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí (viz strana 13 napadeného rozhodnutí). Pokud by měl žalovaný za to, že je v odvolacím řízení nutné provést nějaké další důkazy, tak by to do rozhodnutí samozřejmě výslovně uvedl a dokazování by realizoval procesně správným způsobem. Stejně tak má za to, že je z rozhodnutí na první pohled zřejmé, že žalovaný převzal skutková zjištění správního orgánu.

Nedůvodnou žalovaný shledává i námitku žalobce, že žalovaný mu sdělil jméno oprávněné úřední osoby až současně s oznámením napadeného rozhodnutí, kdy tak nemohl posoudit případnou podjatost oprávněné úřední osoby. Žalovaný konstatoval, že žalobce má právo namítat podjatost bez zbytečného odkladu poté, co se dozví o důvodu podjatosti oprávněné úřední osoby. Žalobce mohl namítnout případnou podjatost oprávněné úřední osoby i po vydání rozhodnutí o odvolání. Pokud by totiž bylo rozhodnuto o podjatosti oprávněné úřední osoby a zároveň by tato způsobovala nezákonnost rozhodnutí, bylo by napadené rozhodnutí zrušeno. Žalovaný pro úplnost uvedl, že na žádost žalobce zareagoval bez zbytečného odkladu poté, co se o ní dozvěděl.

V replice žalobce k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že žalovaný se vyjadřuje spíše k namítaným nedostatkům v řízení před správním orgánem I. stupně a nikoli k tomu podstatnému, tj. vadám v řízení před ním samotným, jakož i vadám jeho rozhodnutí, které jsou právě předmětem žaloby. Zdůraznil, že nejzásadnější vada spočívá v absenci poučení žalobce dle § 36 odst. 3 správního řádu v řízení o odvolání ze strany správního orgánu II. stupně, tj. absencí možností prostudovat spis, vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí ve věci a případně navrhnout provedení dalších důkazů. Žalobce tak např. nevěděl, že správní orgán má (shromáždil) všechny podklady pro rozhodnutí, že jeho návrhy na provedení důkazů byly/budou zamítnuty, žalobce dokonce ani nevěděl, kdo je oprávněnou úřední osobou, neboť mu to správní orgán v žádosti nesdělil. Rozhodnutí žalovaného je vnitřně rozporné, spočívající na spekulativních úvahách a nedostatečně odůvodněně, kdy u řady „zjištění“ není zřejmé, na základě čeho a jakým způsobem byly dovozeny.

Soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili.

Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správních spisů vyplývá, že rozhodnutím Městského úřadu Rožnov p. Radhoštěm ze dne 21.1.2015, č. j. MěÚ-RpR/OD/03243/236/2015/28/LL byl žalobce uznán vinným tím, že za a) dne 19.4.2014 v 09:03 hodin na silnici I/35, u Restaurace Zavadilka, v obci Prostřední Bečva řídil motorové vozidlo Citroën Berlingo, RZ X ve směru jízdy k obci Horní Bečva nedovolenou rychlostí, neboť mu byla Policií ČR naměřena kalibrovaným silničním radarovým rychloměrem Ramer 7CCD, rychlost jízdy 95 km/h. Při zvážení odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h, mu tedy byla nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 92 km/h. Tím překročil dovolenou rychlost jízdy v obci o 42 km/h, tedy porušením ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu se dopustil přestupku ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, neboť v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více, nebo mimo obec o 50 km/h a více, za b) dne 19.4.2014 v 09:03 hodin na silnici I/35, u Restaurace Zavadilka, v obci Prostřední Bečva řídil motorové vozidlo Citroën Berlingo, RZ X ve směru jízdy k obci Horní Bečva a neměl u sebe řidičský průkaz, tedy porušením ust. § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu se dopustil přestupku ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j) nesplnil nebo porušil povinnost ustanovenou v hlavě II. zákona o silničním provozu. Žalobci byla uložena pokuta 7.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobci byla dále uložena povinnost zaplatit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000,- Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení. Zástupci žalobce advokátu JUDr. Ondřeji Hladkému, jehož žalobce zmocnil k zastupování v předmětném přestupkovém řízení, což bylo prokázáno plnou mocí ze dne 20.8.2014, doručenou správnímu orgánu I. stupně 21.8.2014 (viz č. I. 14, 16 spisu) bylo rozhodnutí doručeno do datové schránky 31.1.2014. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce osobně toliko blanketní odvolání. Písemností ze dne 18.2.2015 doručenou zástupci žalobce advokátu JUDr. Ondřeji Hladkému 26.2.2015, byl zástupce žalobce správním orgánem I. stupně vyrozuměn o tom, že odvolání žalobce nesplňuje zákonné náležitosti a zároveň byl vyzván, aby odvolání stanoveným způsobem, o čemž byl řádně poučen, doplnil ve lhůtě 5 dnů od doručení vyrozumění. 4.3.2015 obdržel Městský úřad Rožnov p. Radhoštěm doplnění odvolání elektronicky, přičemž toto podání bylo doplněno originálem podaným k poštovní přepravě 7.3.2015. 16.3.2015 bylo správnímu orgánu doručeno elektronické podání, které bylo následující den doplněno jeho originálem, v němž žalobce sděloval správnímu orgánu, že došlo k ukončení jeho zastoupení advokátem JUDr. Ondřejem Hladkým. V doplnění odvolání žalobce namítal, že došlo k závažnému porušení procesních předpisů, protože úřední osoba byla v dané věci podjatá, byl důvod pochybovat o její nepodjatosti s ohledem na její poměr k osobě žalobce, respektive k jeho zástupce, s upřesněním, že zjevně rozhodovala úřední osoba, která rozhodovat nemohla a neměla, dále namítal, že bylo rozhodnuto v jeho nepřítomnosti, respektive v nepřítomnosti jeho zástupce, ačkoli k tomu nebyly podmínky s tím, že jeho zástupce se dne 18.11.2014 omluvil z jednání 20.11.2014 a zároveň sdělil důležitý důvod své neúčasti, a to svůj zdravotní stav. Správnímu orgánu vytýkal, že nevyzval jeho zástupce k doložení důvodů nepřítomnosti tím spíše, že jeho zástupce sdělil správnímu orgánu podáním ze dne 30.11.2014, že je připraven v případě potřeby prokázat existenci důležitého důvodu. Žalobce rovněž namítal, že došlo k výsledku svědků v jeho nepřítomnosti a nemohl jim tak klást otázky a bránit se obvinění, respektive účelovosti a nepravdivosti jejich tvrzení. Tvrdil také, že mu nebyla poskytnuta žádná lhůta

k seznámení se s podklady pro rozhodnutí a vyjádření k nim, včetně možnosti navrhnout doplnění dokazování. Popsaným postupem došlo k porušení jeho procesních a ústavních práv. Dále uvedl, že rozhodnutí je nesprávné, neboť nespáchal přestupek, pro který je stíhán a nebyl osobou, která byla zastavena policejní hlídkou, přestupek spáchala osoba, která byla zastavena policií, nedisponovala jeho doklady, nepředložila doklady polici, nepodepsala protokol a pouze sdělila policii osobní údaje žalobce. Dle žalobce touto osobou mohl být kdokoli, kdo zná jeho údaje. Došlo tak k nesprávným a neúplným skutkovým zjištěním.

Ze spisu žalovaného vyplývá, že 23.3.2015 mu bylo doručeno podání žalobce, v němž uvedl, že žádá Krajský úřad Zlínského kraje o ústní projednání věci, protože jen tímto způsobem lze zjistit skutkový stav věci a rozhodnout o přestupku a navrhl, aby byl vyslechnut M.K. a J. S., zasahující policisté a dále uvedl, že vozidlo Citroën Berlingo, RZ X měl dne 19.4.2014, kdy mělo dojít ke spáchání přestupku k dispozici M. Č., nar. X, bytem V. 508. V podání doručeném žalovanému 17.3.2015 (s datem 16.3.2015) žalobce žalovanému jednak sdělil, že jej v předmětném přestupkovém řízení advokát JUDr. Ondřej Hladký již nezastupuje a současně požádal o sdělení, pod jakou spisovou značkou je věc vedena u žalovaného a kdo je nyní oprávněnou osobou, na kterou se má obracet.

Žalovaný o odvolání rozhodl 30.3.2015 pod č. j. KUZL-15516/2015. Rozhodnutí bylo vypraveno 30.3.2015 a žalobci bylo doručeno 10.4.2015 spolu se sdělením, že v nadepsané právní věci je oprávněnou úřední osobou Mgr. M. T., referent přestupkové agendy odboru dopravy a silničního hospodářství Krajského úřadu Zlínského kraje.

Co se týče žalobní námitky žalobce o tom, že se až současně s doručením rozhodnutí žalovaného dozvěděl jméno oprávněné úřední osoby žalovaného a že tak nemohl posoudit okolnosti rozhodné pro případnou podjatost úřední osoby a nemohl vznést námitku podjatosti, respektive nahlédnout do spisu, krajský soud uvádí, že z výše uvedených zjištění ze správního spisu žalovaného vyplývá, že skutečně bylo žalobci na jeho žádost doručeno žalovanému 17.3.2015 o sdělení oprávněné úřední osoby, odpovězeno podáním, které mu bylo doručováno spolu s napadeným rozhodnutím, přičemž z ust. § 14 vyplývá, že účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví, a lze tak učinit závěr, že žalovaný potřebnou informaci žalobci nesdělil obratem poté, co mu žádost žalobce byla doručena. Avšak za situace, kdy žalobce netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, které by byly zákonnými důvody pro vyloučení oprávněné úřední osoby, tj. Mgr. M. T. ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu a žádná konkrétní skutečnost tomu ani nenasvědčuje podle obsahu spisu, dospěl krajský soud za této situace k závěru, že pochybení žalovaného, pro které se žalobce o jménu oprávněné úřední osoby dozvěděl teprve z podání, které mu bylo doručeno spolu s žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného, nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Soud se nejprve zabýval žalobcovou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Pokud by totiž napadené rozhodnutí skutečně vadou nepřezkoumatelnosti trpělo, tedy žalovaný by se nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce, nezbylo by soudu než postupovat podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a napadené rozhodnutí zrušit. K tomu lze citovat závěry Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 23.7.2008,

č. j. 3 As 51/2007-84. Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud se správní orgán v rozhodnutí o oprávněném prostředku nevypořádá se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů.

Námítku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí krajský soud neshledává důvodnou. K odvolací námitce žalobce, že úřední osoba byla v dané věci podjatá, protože byl důvod pochybovat o její nepodjatosti s ohledem na její poměr k osobě žalobce, respektive k jeho zástupci a že rozhodnutí zjevně vydala úřední osoba, která rozhodovat nemohla a neměla, se žalovaný vyjádřil velmi podrobně na straně 7 až 8 napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že námitku podjatosti žalobce odůvodnil tak, že podjatost úřední osoby přímo vyplývá z jejího chování (které ovšem blíže nijak nespecifikoval) a především pak z přípisu správního orgánu ze dne 19.11.2014 a že je naprosto evidentní, že podjatost úřední osoby vychází z negativního vnímání postupu žalobce v řízení = poměr (despekt a averze) k žalobci a jeho zástupci. Žalovaný v první řadě konstatoval, že pod jím uvedeným číslem jednacím nebyla žádná písemnost dne 19.11.2014 vyhotovena a že žalobce měl nejspíš na mysli písemnost vyrozumění, kterou správní orgán dne 19.11.2014 zaslal zástupci žalobce, přičemž v tomto vyrozumění správní orgán reaguje na omluvu zástupce žalobce, která byla správnímu orgánu doručena dne 19.11.2014 a oznamuje mu, že jeho omluvu neakceptuje s uvedením důvodů. Žalovaný kromě jiného uvedl, že z § 14 odst. 1 správního řádu, které ve svém rozhodnutí citoval, vyplývá, že úřední osoba je podjatá, pokud o ní lze důvodně předpokládat, že má poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům a má takový zájem na výsledku řízení, pro který lze pochybovat o její nepodjatosti, přičemž tyto dvě podmínky musí být splněny kumulativně. Vzhledem k tomu, že Ing. L. L., oprávněná úřední osoba, která vyrozuměla zástupce žalobce o neakceptování jeho omluvy, není v příbuzenském, přátelském, nepřátelském ani žádném jiném poměru k žalobci ani k jeho zástupci, kdy jsou pro ni oba v podstatě cizími lidmi, se kterými se setkala pouze v souvislosti s projednáním uvedených přestupků, a na kterých ona sama nemá žádný zájem, neměla jakýkoli důvod postupovat podle § 14 odst. 3 správního řádu. Námitku žalobce žalovaný proto shledal zcela nedůvodnou a pro úplnost dodal, že domníval-li se žalobce na základě „vyrozumění“, které bylo jeho zástupci doručeno 29.11.2014, že je úřední osoba podjatá, měl bezodkladně vznést námitku podjatosti a ne vyčkávat až do okamžiku, kdy správní orgán vydá rozhodnutí. Konstatoval, že v souladu s § 14 odst. 2 správního řádu se totiž k námitce, která nebyla učiněna bezodkladně, nepřihlédne. Poukázal na to, že žalobce námitku podjatosti úřední osoby však uplatnil až v doplnění odvolání ze dne 3.3.2015, které bylo správnímu orgánu doručeno dne 9.3.2015. Nadto žalovaný konstatoval, že z postupu Ing. L. v řízení nelze usuzovat na existenci okolností, pro něž by měla být vyloučena z rozhodování ve věci. Samotná skutečnost, že se žalobci nelíbí, jakým způsobem Ing. L. ve věci rozhodla, respektive, že neuznala omluvu jeho zmocněnce, nesignalizuje žádný její závadný poměr k věci či k účastníkům nebo zmocněncům.

Z uvedené citace příslušné pasáže z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že žalovaný se předmětnou odvolací námitkou o podjatosti úřední osoby v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval, stejně tak i jeho odvolací námitkou, že nebyly splněny zákonné předpoklady pro konání ústního jednání v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce dne 20.11.2014. Žalovaný podrobně svou argumentaci o nedůvodnosti této odvolací námitky vyložil na straně 5 až 7 napadeného rozhodnutí s odkazem na

judikaturu Nejvyššího správního soudu a aplikaci ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, kterážto argumentace se vztahovala i k odvolací námitce žalobce, že u tohoto jednání došlo k výslechu svědků v jeho nepřítomnosti a nemohl jim tak klást otázky.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný vypořádal i s odvolací námitkou žalobce, že mu nebyla poskytnuta lhůta k seznámení se s podklady pro rozhodnutí a vyjádření se k nim v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, včetně možnosti navrhnout doplnění dokazování. Opět detailní argumentace o nedůvodnosti této odvolací námítky je obsažena v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to od strany 8 až po stranu 9.

Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž vyjádřil, a to opět velmi detailně k odvolací námitce žalobce, že předmětné přestupky nespáchal a že nebyl osobou, která byla zastavena policejní hlídkou. Stanovisko žalovaného k této odvolací námitce je obsaženo na straně 9 až 10 napadeného rozhodnutí, žalovaný podrobně vyložil, z jakých důvodů považuje námitky žalobce za liché a vyvrácené. Žalovaný konstatoval, že žalobce namítal, že přestupky kladené mu za vinu nespáchal, protože není osobou, která byla zastavena hlídkou Policie ČR s tím, že tuto námitku žalobce vznesl již v průběhu řízení o přestupku v písemnosti „vyrozumění“, které bylo správnímu orgánu doručeno 30.10.2014. V této písemnosti uvedl, že přestupek nespáchal, ze spisu nevyplývá, že by jej spáchal a že chycený řidič nepředložil doklad totožnosti, řidičský průkaz a nepodepsal protokol, tudíž to mohl být kdokoli a neví, z čeho správní orgán usuzuje, že přestupek spáchal právě on. Žalovaný uvedl, že na základě tohoto tvrzení žalobce provedl správní orgán lustraci předmětného vozidla RZ X 4831 a zjistil, že provozovatelem vozidla je R. M. s.r.o., V. 369, tj. společnost, jejímž jednatelem a společníkem je žalobce. Za účelem vyloučení pochybností o totožnosti obviněného, jakožto řidiče zastaveného hlídkou Policie ČR, provedl správní orgán výslech svědků, policistů M. K. a J. S., kteří přestupky dne 19.4.2014 zjistili. Uvedl, že oba svědci shodně, logicky a uceleně popsali okolnosti, které nastaly při zjišťování přestupku. Oba také přesně popsali, jakým způsobem byl řidič vozidla identifikován. Výpověď svědků správní orgán zhodnotil jako věrohodnou a uzavřel, že není důvod pochybovat o pravdivosti a věrohodnosti jejich tvrzení, neboť se jedná o úřední osoby zmocněné zákonem k dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu a přestupky obviněného zjistili při výkonu svého povolání. Poukázal také na to, že správní orgán zdůraznil, že mezi policisty a žalobcem neexistuje přátelský ani nepřátelský vztah, a proto se jeví jako zcela nepravděpodobné, že by policisté chtěli svými výpověďmi žalobce poškodit. Výsledek správního řízení policistům na rozdíl od obviněného nepřinese ani újmu ani užitek, tzn., že na jeho výsledku nemají zájem. Tvrdil-li v doplnění odvolání žalobce, že jeho ztotožnění nebylo provedeno, že policisté neměli k dispozici jeho fotografii a že jej neznají, žalovaný uvedl, že toto tvrzení žalobce bylo vyvráceno výpověďmi obou svědků, kteří shodně a logicky vysvětlili, jakým způsobem byl žalobce identifikován jako řidič zastaveného vozidla, že jeho rysy byly porovnány pomocí operačního důstojníka s fotografií uvedenou v registru občanů a registru řidičů, aby bylo vyloučeno riziko záměny, a také tím, že jeden z policistů se s žalobcem setkal přibližně týden předtím, kdy při řešení jiného přestupku řidičský průkaz předložil a policista si tak jeho podobu a jméno vybavil. K tvrzení žalobce, že dne 19.4.2014 měl předmětné vozidlo k dispozici M. Č., žalovaný uvedl, že si je vědom toho, že obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání, odkázal však také na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 55/2012-32 a

vzhledem k tomu, že proti žalobci bylo řízení o přestupku, který spáchal 19.4.2014 zahájeno 2.6.2014, měl v jeho průběhu nespočet možností sdělit správnímu orgánu, že má za to, že řidičem vozidla zastaveného hlídkou policie je M. Č., který by tedy měl být na místo něj stíhán z přestupku, poukázal také na to, že žalobce již dne 2.6.2014, kdy převzal oznámení o zahájení přestupkového řízení s přesným popisem skutku, musel vědět, zda vozidlo v danou dobu řídil on nebo jiný, musel vědět, zda byl či nebyl kontrolován hlídkou policie v souvislosti s překročením rychlosti a bylo tedy naopak na něm, aby v tuto chvíli ihned správní orgán uvědomil, že on je nesprávnou osobou, která je v řízení obviněna, a to zcela nezávisle na kvalitě spisového materiálu. Poukázal na to, že žalobce označenou skutečnost správnímu orgánu nesdělil v průběhu celého řízení ani písemně, ani ústně sám, či prostřednictvím svého zástupce, který byl přítomen na ústním jednání, nesdělil tuto skutečnost správnímu orgánu dokonce ani v odvolání či v doplnění odvolání a poprvé tuto námitku uplatnil až v písemnosti, která byla doručena odvolacímu správnímu orgánu 23.3.2015, tedy necelý měsíc před uplynutím prekluzivní lhůty spáchaných přestupků. Vzhledem k popsáním okolnostem žalovaný dovodil, že tato námitka žalobce je účelová a jejím jediným cílem je dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchané přestupky. Učinil dále závěr o tom, že takto dodatečně uvedené jméno údajného řidiče není skutečností způsobilou zpochybnit svědecké výpovědi zasahujících policistů, kdy zejména svědek S. velmi podrobně popsal, jakým způsobem proběhlo ztotožnění žalobce, přičemž tento svědek jej navíc kontroloval v daném období opakovaně. Žalovaný také vysvětlil, proč ve věci nenařídil ústní jednání a neprovedl opětovné výslechy zasahujících policistů ani údajného řidiče M. Č.

Soud k žalobní námitce žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí uzavírá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí reagoval na všechny žalobcovy odvolací námitky a dostal svým zákonným povinností, vyplývajícím z ust. § 68 odst. 3 a ust. § 89 odst. 2 správního řádu.

Nedůvodnou shledává krajský soud i odvolací námitku žalobce, že žalovaným před vydáním napadeného rozhodnutí nebyl poučen ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu a že mu nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Soud neshledal porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, podle něhož musí být účastníkům před vydáním rozhodnutím ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí poučen správním orgánem I. stupně v oznámení o pokračování řízení o přestupku a předvolání obviněného k ústnímu jednání za účelem provedení výslechu svědků ze dne 31.10.2014, které bylo jeho zástupci advokátu JUDr. Ondřeji Hladkému doručeno 1.11.2014, jak vyplývá ze správního spisu správního orgánu I. stupně – viz listina na č. I. 35, konkrétně bylo dáno poučení o tom, že účastníci mají právo vyjádřit v řízení své stanovisko, jsou oprávněni navrhnout důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a že správní orgán usnesením může prohlásit, do kdy mohou účastníci činit své návrhy s tím, že účastníkům před vydáním rozhodnutí musí být ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Ve vyrozmění ze dne 19.11.2014 (č. I. 39 správního spisu), které bylo zástupci žalobce doručeno 29.11.2014, bylo advokátu žalobce kromě jiného sděleno, že správní orgán nemá žádný důvod odročit nařízené ústní jednání dne 20.11.2014, při kterém budou vyslechnuti svědci pprap. M. K. a nstržm. J. S. s tím, že v písemnosti označené jako oznámení o pokračování řízení o přestupku a předvolání obviněného k ústnímu jednání za účelem provedení výslechu svědků ze dne 31.10.2014 byl správním orgánem poučen dle § 74

odst. 1 zákona o přestupcích o tom, že se o přestupku koná v prvním stupni ústní jednání, v nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu a že prozatím tento důležitý důvod nedoložil. Správní orgán I. stupně takto reagoval na žádost advokáta JUDr. Hladkého ze dne 18.11.2014. Ze správního spisu správního orgánu I. stupně vyplývá, že po ústním jednání, které se konalo dne 20.11.2014 (u něhož došlo k výsledku označených svědků pprap. M. K. a nstržm. J. S. a správní orgán provedl důkaz v protokole označenými listinami), přičemž ústní jednání se konalo v nepřítomnosti zástupce žalobce a žalobce, správní orgán I. stupně do spisu již žádné podklady rozhodnutí nezakládal. Dále ze správních spisů vyplývá, že v odvolacím řízení nebyly žalovaným opatřovány žádné další podklady pro rozhodnutí. Krajský soud má za to, že za tohoto stavu žalovanému nevznikla povinnost znovu vyzývat žalobce podle § 36 odst. 3 správního řádu, a proto krajský soud uvedenou žalobní námitku shledává nedůvodnou.

Prisvědčit nelze ani žalobní námitce žalobce, že byl zkrácen na svých právech postupem správního orgánu I. stupně, který nevyhověl žádosti jeho zástupce o odročení jednání nařízeného na den 20.11.2014 a ústní jednání konal v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce, a že tak neměl možnost klást svědkům otázky a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Shodně jako žalovaný také krajský soud dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně mohl věc projednat v nepřítomnosti zástupce žalobce (který v souladu s ust. § 34 na základě zmocnění daného mu žalobcem vystupoval jménem žalobce jakožto zastoupeného), když se, ač byl řádně předvolán (§ 34 odst. 2 správního řádu), nedostavil bez náležité omluvy k ústnímu jednání. Soud dále činí závěr, že žalobce, který svá práva a povinnosti vykonával prostřednictvím zvoleného zástupce, se tak vlastní vinou zbavil možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí a klást svědkům otázky. Soud sdílí názor žalovaného, že zástupce žalobce neprokázal tvrzený důvod omluvy z ústního jednání nařízeného na dne 20.11.2014, přestože byl správním orgánem I. stupně ve vyznění ze dne 19.11.2014, které bylo advokátu doručeno 29.11.2014, informován o tom, že správní orgán nemá důvod odročit nařízené ústní jednání ze dne 20.11.2014, že prozatím důležitý důvod pro odročení jednání nedoložil. Jak výše konstatováno v oznámení o pokračování řízení o přestupku a předvolání obviněného k ústnímu jednání za účelem provedení výsledku svědků ze dne 31.10.2014, které bylo zástupci žalobce advokátu JUDr. Hladkému doručeno 1.11.2014, správní orgán I. stupně kromě jiného poskytl poučení dle § 74 odst. 1, § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a dle § 36 odst. 1, 2 a 3 zákona o přestupcích. Dne 19.11.2014 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno podání zástupce žalobce prostřednictvím e-mailu, v němž uvedl, že omlouvá svou neúčast u jednání dne 20.11.2014 a žádá o jeho odročení na jiný termín s tím, že důvodem žádosti o odročení je skutečnost, že jeho zdravotní stav mu zřejmě nedovolí účast na jednání, přičemž nepředpokládá, že by se jeho zdravotní stav měl do dne konání jednání zlepšit a že prozatím není schopen zajistit substituci. Na toto podání reagoval správní orgán I. stupně již shora citovaným vyzněním ze dne 19.11.2014. K ústnímu jednání dne 20.11.2014 jak vyplývá z protokolu o projednání přestupku na č. I. 45 se zástupce žalobce nedostavil, správní orgán I. stupně provedl důkaz listinami, a to oznámením přestupku, úředním záznamem, který byl sepsán zasahujícími policisty, fotodokumentací kalibrovaného silničního radarového měřidla, ověřovacím listem rychloměru, výpisem karty řidiče a vyslechl svědky zasahující policisty pprap. M. K. a nstržm. J.S. Zástupce žalobce ani dodatečně po ústním jednání zdravotní problémy, o nichž tvrdil, že mu brání v účasti u ústního

jednání, nedoložil a za tohoto stavu nutno dospět k závěru, že zástupce žalobce důvod omluvy z ústního jednání nařízeného na den 20.11.2014, neprokázal. Omluva tak ve smyslu § 59 správního řádu a § 74 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nebyla náležitá.

V těchto souvislostech považuje shodně jako žalovaný soud za podstatnou tu skutečnost, že se jednalo již o šestý termín ústního jednání. První ústní jednání bylo nařízeno na 19.6.2014 (předvolání bylo doručeno žalobci, který v té době ještě nebyl zastoupen do vlastních rukou 2.6.2014), přičemž z tohoto jednání se žalobce omluvil e-mailem odeslaným 18.6.2014 ze zdravotních důvodů (uvedl, že začal mít teplotu, zimnici a střevní potíže) a žádal o nařízení náhradního termínu. Správní orgán I. stupně tuto omluvu akceptoval a žalobce předvolal k dalšímu ústnímu jednání na 29.7.2014. Předvolání bylo žalobci doručeno do vlastních rukou 4.7.2014. Den před ústním jednáním žalobce 28.7.2014 odeslal správnímu orgánu e-mailem omluvu a žádost o odročení ústního jednání a opětovně tvrdil, že v neúčasti mu brání zdravotní důvody, že celý víkend měl střevní potíže a musel navštívit lékaře. Tuto omluvu doložil lékařskou zprávou MUDr. K. J. I tuto omluvu správní orgán I. stupně akceptoval a další ústní jednání nařídil na 25.8.2014. Předvolání k ústnímu jednání bylo doručeno žalobci do vlastních rukou 11.8.2014. Žalobce následně zmocnil advokáta JUDr. Ondřeje Hladkého k zastupování v tomto přestupkovém řízení a uvedený advokát elektronickým podáním ze dne 22.8.2014 požádal správní orgán I. stupně o odročení jednání, aby měl čas se s případem seznámit. I tuto omluvu správní orgán I. stupně akceptoval. Na tomto místě soud konstatuje, že shodně jako žalovaný zastává názor, že tato omluva důvodná nebyla, neboť bylo věcí zmocněnce, zda převezme zastoupení v takové době před nařízeným ústním jednáním, kdy již ví, že se jej nebude moci zúčastnit či se na dané jednání nebude moci řádně připravit, jak přiléhavě argumentoval žalovaný, což je v souladu se soudní judikaturou. Správní orgán I. stupně přesto tuto omluvu akceptoval a čtvrté ústní jednání nařídil na 24.9.2014. Předvolání k ústnímu jednání bylo zástupci žalobce doručeno do datové schránky 1.9.2014. 18.9.2014 advokát žalobce požádal správní orgán I. stupně o odročení jednání nařízeného na den 24.9.2014 s odůvodněním, že toto jednání koliduje s jednáním u Okresního soudu v Karlových Varech a jak vyplývá ze substituční plné moci a vyrozumění o nařízení jednání ve věci projednávané u Okresního soudu v Karlových Varech, zástupce žalobce se měl k jednání u tamního soudu dostavit jako substitut advokáta Mgr. Jiřího Kanii na základě substituční plné moci ze dne 17.9.2014. I na tomto místě soud poznamenává, že sdílí názor žalovaného, že ani tato omluva neměla být správním orgánem akceptována, neboť v situaci, kdy byl zástupce žalobce předvolán již ve věci předmětného přestupkového řízení, neměl přijímat substituci od Mgr. Kanii. Pátý termín ústního jednání správní orgán nařídil na 14.10.2014, k tomuto jednání se zástupce žalobce dostavil a jak vyplývá z protokolu o ústním jednání, byl seznámen s obsahem spisového materiálu, konkrétně s listinami na č. I. 1 až 30 spisu a poté uvedl, že se ke spisovému materiálu písemně vyjádří do 29.10.2014.

Poté správní orgán I. stupně nařídil ústní jednání na 20.11.2014, které bylo tedy šestým ústním jednáním. Krajský soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 101/2012-160, v němž je uvedeno, že v případě sériových omluv z jednání, lze po obviněném spravedlivě žádat, aby při každé další omluvě stále více úzkostlivěji dbal na to, aby naplnil požadavky na něj kladené v souvislosti s omluvou, konec citace. K tomuto žalobnímu bodu krajský soud uzavírá, že za podstatnou

považuje tu skutečnost, že důvod omluvy z ústního jednání nařízeného na den 20.11.2014 zástupcem žalobce prokázán nebyl, přičemž o tom, že jeho omluva akceptována není, neboť nedoložil důvod omluvy, byl před nařízeným ústním jednáním zástupce žalobce správním orgánem informován, a jak je již výše uvedeno, důvod omluvy ani poté správnímu orgánu neprokázal.

Krajský soud nesouhlasí ani s žalobní námitkou žalobce, že skutkový stav, který vzal správní orgán (žalovaný) za základ napadeného rozhodnutí vyžaduje zásadní doplnění, a sice především o svědeckou výpověď pana M. Č., který se dle žalobce měl písemně doznat ke spáchání přestupku a že z odůvodnění rozhodnutí žalovaného nevyplývá, že by žalovaný sám provedl nějaké důkazy. K tomu krajský soud uvádí, že z obsahu napadeného rozhodnutí zcela jednoznačně vyplývá, že žalovaný žádné důkazy neprováděl, neboť měl za to, že správní orgán zjistil skutkový stav věci tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti a že si za tím účelem opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Krajský soud se v celém rozsahu ztotožňuje se závěry žalovaného ohledně zjištěného skutkového stavu, jak jsou tyto vyjádřeny na straně 9 až 10 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný vyjádřil kromě jiného i k námitce žalobce, že přestupky nespáchal, protože není osobou, která byla zastavena hlídkou Policie ČR. K tomu žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně na základě tohoto tvrzení provedl lustraci vozidla Citroën Berlingo, RZ X (což koresponduje s obsahem spisu viz karta vozidla na č. I. 34) a zjistil, že provozovatelem vozidla je společnost R. M. s.r.o., V. 369, čili společnost, jejímž jednatelem a společníkem je žalobce. Žalovaný dále konstatoval, že za účelem vyloučení pochybností o totožnosti obviněného jakožto řidiče zastaveného hlídkou Policie ČR provedl správní orgán výslech svědků, policistů M. K. a J. S., kteří přestupky dne 19.11.2014 zjistili. Soud konstatuje, že z výpovědi těchto svědků slyšených u ústního jednání 20.11.2014 na č. I. 40 až 43 vyplývá, že oba tito svědci jednak shodně popsali okolnosti, které nastaly při zjišťování přestupku a jakým způsobem byl identifikován řidič vozidla, kdy jednak ztotožnili osobu řidiče na základě údajů, které on jim sdělil ke své osobě, následně jej listrovali v registru řidičů a v registru občanů, svědek nstržm. J.S. nadto uvedl, že řidič jim ke své osobě sdělil údaje, datum narození, lomítko za rodným číslem, bydliště, matku za svobodna, sourozence, počet, stáří, pohlaví, na základě kterých listrovali v registru řidičů a registru občanů, přičemž operační důstojník na základě těchto informací sdělil, zda údaje uvedené touto osobou souhlasí s registry, přičemž tento operační důstojník na centrále měl před sebou fotografii této osoby, kdy policistům popsal rysy obličeje, aby nedošlo k záměně osob. Navíc svědek nstržm. J. S. uvedl, že s jiným kolegou cca týden předtím s danou osobou ve stejném autě řešil jiný přestupek, kdy řidič mu předložil řidičský průkaz a tehdy si uvědomil, že s danou osobou se již potkal při řešení jiného přestupku, a to ve Valašském Meziříčí. Jestliže výpovědi svědků správní orgány zhodnotily jako věrohodnou a uvedly, že není důvod pochybovat o pravdivosti a věrohodnosti jejich tvrzení, neboť se jedná o úřední osoby zmocněné zákonem k dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu a přestupky žalobce zjistily při výkonu svého povolání, a že nelze pominout ani to, že výsledek správního řízení policistům na rozdíl od obviněného nepřinese ani újmu ani užitek, tzn., že na jeho výsledku nemají zájem, nelze těmito závěry dle soudu nic vytknout. I soud shledává tvrzení žalobce, že vozidlo řídil označeného dne M.

Č. jako nevěrohodné a účelové, a to v situaci, kdy žalobce poprvé uvedené tvrzení uplatnil až v doplnění odvolání, které bylo správnímu orgánu doručeno 23.3.2015, přestože měl od zahájení správního řízení dne 2.6.2014 (kdy mu bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o předmětných přestupcích a byl předvolán k prvnímu ústnímu jednání) možnost správní orgán uvědomit, že je obviněn neprávem, což by byla naprosto logická reakce osoby neprávem obviněné z přestupku. Za tohoto stavu, kdy byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nebylo žádného důvodu k tomu, aby žalovaný ve věci nařídil ústní jednání a opětovně prováděl důkaz výsledkem zasahujících policistů a výslech svědka M. Č., což žalovaný také uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz str. 10). Ze shodného důvodu tento důkaz neprovedl ani soud. Dle názoru soudu listinné důkazy, a to oznámení přestupku ze dne 19.4.2014, záznam o přestupku včetně snímku pořízeného záznamovým zařízením radarového rychloměru Ramer 7CCD, ověřovací list autorizovaného metrologického střediska pro silniční radarový rychloměr Ramer 7CCD a výpovědi svědků, zasahujících policistů, jsou natolik jednoznačnými důkazy, na základě nichž o vině žalobce oběma předmětnými přestupky nemůže být pochyb. Soud má za to, že správní orgány své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí, dostaly, dostatečně se ve svých rozhodnutích vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce. Rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné a zákonné a soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí. Správní orgány také řádně odůvodnily právní kvalifikaci správních deliktů, naplnění skutkové podstaty a výše stanovených sankcí.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské nám. č. 6.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 30.7.2015

**Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně**